

ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการทำความผิดซ้ำ ในความผิดเกี่ยวกับเพศที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565¹

อาจศึก ประสานพันธ์²

การศึกษาปัญหาเกี่ยวกับมาตรการป้องกันการทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศและใช้ความรุนแรง ผู้กระทำความผิดในคดีอาญาเกี่ยวกับเพศ หรือความผิดที่ใช้ความรุนแรง และความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ เมื่อได้ถูกจำคุก จนพ้นโทษและได้ปล่อยตัวไปแล้ว บางรายอาจจะยังไม่มี การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ผู้กระทำความผิดเหล่านี้ส่วนหนึ่งยังมีความเสี่ยงที่จะไปกระทำความผิดที่ใช้ความรุนแรงซ้ำ ในรูปแบบเดียวกัน หรือรูปแบบใกล้เคียง

มาตรการป้องกันการทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศและใช้ความรุนแรง ได้กำหนด มาตรการการกระทำผิดซ้ำไว้สี่มาตรการเรียงตามความเสี่ยงที่จะเกิดจากการกระทำผิดซ้ำจากน้อยไปหามาก คือ

1. มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด
2. มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ
3. มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ
4. มาตรการคุมขังฉุกเฉิน

จากการศึกษาพบว่า ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการทำ ความผิดซ้ำ ในความผิดเกี่ยวกับเพศและใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ที่ยังไม่มีประสิทธิภาพอย่างเพียงพอใน การแก้ไขปัญหในการกระทำผิดซ้ำดังกล่าว โดยมีปัญหาสำคัญดังต่อไปนี้

1. ปัญหาไม่มีบทบัญญัติความผิดในฐานะความผิดเกี่ยวกับ “การพยายามกระทำความผิด”

ปัญหาไม่มีบทบัญญัติความผิดในฐานะความผิดเกี่ยวกับ “การพยายามกระทำความผิด” ตาม พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการทำความผิดซ้ำ ในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความ

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการทำ ความผิดซ้ำ ในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มณฑิลา ภักดิ์คง และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ดนพร จิตต์จรัสเกียรติ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชนกพร สุมนะเศรษฐกุล

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชานิติศาสตรมหาบัณฑิต) จังหวัดขอนแก่น คณะ นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

รธน. พ.ศ. 2565 มาตรา 3 วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติว่า “พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การกระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 283 ทวิ มาตรา 284 มาตรา 288 มาตรา 289 มาตรา 290 มาตรา 297 มาตรา 298 และมาตรา 313 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

เมื่อนำกฎหมายมาใช้บังคับ จึงทำให้เห็นปัญหาเกี่ยวกับการที่ไม่มีบทบัญญัติความผิดในฐานความผิดเกี่ยวกับ “การพยายามกระทำความผิด” มาบังคับใช้ เนื่องจากการพยายามกระทำความผิดเป็นการกระทำที่ใกล้ชิดต่อผลสำเร็จและส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยของประชาชนและสังคม ทำให้ไม่สามารถนำผู้กระทำความผิดในฐานพยายามกระทำความผิด มาเข้าสู่มาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ ในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรงตามบทบัญญัติมาตรา 3 วรรคหนึ่ง ได้ทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่มีประสิทธิภาพ จึงเป็นผลเสียในการบังคับใช้กฎหมาย

หากมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายบทบัญญัติมาตรา 3 วรรคหนึ่ง ให้มีการบัญญัติฐานความผิด ในส่วนของการพยายามกระทำความผิด เข้าไปในบทบัญญัติมาตรา 3 วรรคหนึ่ง ให้ชัดเจน เพื่อสอดคล้องกับฐานความผิดในเรื่องของความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย และความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ จึงเป็นสิ่งที่ต้องดำเนินการแก้ไขมาตราดังกล่าวให้สอดคล้องและมีผลบังคับใช้เพื่อประโยชน์แก่เพื่อการบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ดังนั้น การที่กฎหมายมิได้มีการบัญญัติ ในเรื่องการพยายามกระทำความผิดมาบังคับใช้ ยังเป็นปัญหาสำคัญในการบังคับใช้กฎหมายเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ ซึ่งการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายโดยเพิ่ม บทบัญญัติในเรื่องการพยายามกระทำความผิด ให้ชัดเจนและครอบคลุม จึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่ต้องดำเนินการต่อไป

2. ปัญหาการยื่นคำร้องต่อศาล เพื่อให้ศาลมีคำสั่งกำหนดมาตรการการคุมขัง มาตรา 24 และมาตรา 30

ปัญหาการยื่นคำร้องต่อศาล เพื่อให้ศาลมีคำสั่งกำหนดมาตรการการคุมขัง มาตรา 24 และมาตรา 30 ได้บัญญัติว่า

มาตรา 24 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เมื่อได้รับรายงานและความเห็นแล้ว หากพนักงานอัยการเห็นสมควรให้ใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ ให้ยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจในท้องที่เรือนจำหรือสถานที่คุมขังของนักโทษเด็ดขาดก่อนการปล่อยตัวนักโทษเด็ดขาดเพื่อมีคำสั่งกำหนดมาตรการเฝ้าระวังดังกล่าว”

มาตรา 30 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในระหว่างการดำเนินการตามมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษตามมาตรา 22 หากมีเหตุที่จะขอให้ศาลมีคำสั่งกำหนดมาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษตามมาตรา 28 หรือผู้ถูกเฝ้าระวังฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ ให้พนักงานคุมประพฤติเสนอความเห็นต่อพนักงานอัยการเพื่อพิจารณายื่นคำร้องต่อศาลในท้องที่ที่ผู้ถูกเฝ้าระวังมีที่อยู่หรือท้องที่ที่พบตัวผู้ถูกเฝ้าระวังเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษแก่ผู้ถูกเฝ้าระวังเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

ตามที่ได้ศึกษาถึงบทบัญญัติมาตรา 24 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นการกำหนดให้พนักงานอัยการ เมื่อได้รับรายงานและความเห็นจากคณะกรรมการพิจารณากำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำแล้ว หาก

พนักงานอัยการเห็นสมควรให้ใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษให้ยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจในท้องที่เรือนจำหรือสถานที่คุมขังของนักโทษเด็ดขาดก่อนการปล่อยตัวนักโทษเด็ดขาดเพื่อมีคำสั่งกำหนดมาตรการเฝ้าระวังดังกล่าว ซึ่งเป็นดุลพินิจของพนักงานอัยการที่จะยื่นคำร้องหรือไม่ หากอัยการเห็นสมควรให้ใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ โดยยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจในท้องที่เรือนจำหรือสถานที่คุมขังของนักโทษเด็ดขาดก่อนปล่อยตัวนักโทษเด็ดขาด

ตามที่ศึกษาถึงบทบัญญัติมาตรา 30 วรรคหนึ่ง เป็นการใช้มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ โดยเมื่อมีเหตุว่าในระหว่างการดำเนินการตามมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษตามมาตรา 22 หรือหากมีเหตุที่จะขอให้ศาลมีคำสั่งกำหนดมาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษตามมาตรา 28 หรือผู้ถูกเฝ้าระวังฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ ให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลในท้องที่ที่ผู้ถูกเฝ้าระวังมีที่อยู่หรือท้องที่ที่พบตัวผู้ถูกเฝ้า

จึงเห็นได้ว่าตามมาตรา 24 วรรคหนึ่ง เป็นเรื่องของมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ โดยให้พนักงานอัยการเป็นผู้ยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจในท้องที่เรือนจำหรือสถานที่คุมขังของนักโทษเด็ด

ในส่วนของมาตรา 30 วรรคหนึ่ง เป็นเรื่องของมาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ ให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลในท้องที่ที่ผู้ถูกเฝ้าระวังมีที่อยู่หรือท้องที่ที่พบตัวผู้ถูกเฝ้าระวัง

ดังนั้นผู้ศึกษาเห็นว่า การที่มาตรา 24 วรรคหนึ่ง ได้กำหนดให้อัยการยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจในท้องที่เรือนจำหรือสถานที่คุมขังของนักโทษเด็ดขาดนั้น และมาตรา 30 วรรคหนึ่ง พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลในท้องที่ที่ผู้ถูกเฝ้าระวังมีที่อยู่หรือท้องที่ที่พบตัวผู้ถูกเฝ้าระวัง จะเป็นอุปสรรคในการทำงานของศาล เนื่องจากศาลที่รับคำร้องตามมาตรา 24 วรรคหนึ่ง และตามมาตรา 30 วรรคหนึ่ง ไม่ได้เป็นศาลที่พิจารณาคดีและพิพากษาคดีมาแต่ต้น ทำให้ไม่ทราบข้อเท็จจริงแห่งคดี ตลอดจนสำนวนคดีและพยานหลักฐานต่าง ๆ ได้เก็บไว้ในศาลที่ได้พิจารณาและพิพากษานักโทษเด็ดขาดมาตั้งแต่ต้น อีกทั้งตามมาตรา 30 วรรคหนึ่ง การยังเป็นอุปสรรคในยื่นคำร้องต่อศาลในท้องที่ที่ผู้ถูกเฝ้าระวังมีที่อยู่หรือท้องที่ที่พบตัวผู้ถูกเฝ้าระวัง โดยเฉพาะในกรณีที่บุคคลมีภูมิลำเนาไม่แน่นอน

การที่กฎหมายมิได้มีการบัญญัติ ในการยื่นคำร้องต่อศาล เพื่อให้ศาลมีคำสั่งกำหนดมาตรการการคุมขัง มาตรา 24 และมาตรา 30 โดยให้ยื่นต่อศาลที่ได้มีการกระทำความผิดที่ทำให้จำเลยต้องรับโทษตามคำพิพากษามาบังคับใช้ ยังเป็นปัญหาสำคัญในการบังคับใช้กฎหมายเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ ซึ่งการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายโดยเพิ่ม บทบัญญัติในเรื่องการยื่นคำร้องเพื่อให้ศาลมีคำสั่งกำหนดมาตรการการคุมขัง มาตรา 24 และมาตรา 30 ให้ชัดเจนและครอบคลุม จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องดำเนินการต่อไป

3. ปัญหามาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดทางอาญา

ปัญหามาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด ทางอาญา ได้บัญญัติว่า

ตามมาตรา 21 ได้บัญญัติว่า “มาตรการทางการแพทย์ที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา 19 (1) ให้ดำเนินการโดยผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมอย่างน้อยสองคนซึ่งมีความเห็นพ้องต้องกัน ทั้งนี้ ต้องเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ

ในสาขาจิตเวชศาสตร์และสาขาอายุรศาสตร์ อย่างน้อยสาขาละหนึ่งคน หากผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าจำเป็นต้องมีการใช้ยาหรือด้วยวิธีการรูปแบบอื่น ให้กระทำได้เฉพาะเมื่อผู้กระทำความผิดยินยอม เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

ให้กรมราชทัณฑ์นำผลของการใช้มาตรการทางการแพทย์ตามวรรคหนึ่ง มาใช้เป็นเงื่อนไขประกอบการพิจารณาลดโทษ พักการโทษ หรือให้ประโยชน์อื่นใดอันเป็นผลให้ผู้กระทำความผิดได้รับการปล่อยตัวก่อนกำหนดในคำพิพากษาตามกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์ด้วย”

เห็นได้ว่า การนำมาตรการทางการแพทย์ มาใช้เป็นเหตุผลโทษ เป็นเหตุจูงใจให้ผู้กระทำความผิดนำมาตรการมาใช้ให้ตนเองได้รับการลดโทษ อาจจะไม่ได้เป็นประโยชน์ตามวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ของกฎหมายแต่อย่างใด เป็นการบีบบังคับผู้กระทำความผิดซึ่งอาจถูกบังคับให้เลือกระหว่างการถูกคุมขังในเรือนจำหรือจะรับยา เพื่อนำมาเป็นเหตุพิจารณาลดโทษ พักการลงโทษ หรือให้ประโยชน์อื่นใดอันเป็นผลให้ผู้กระทำความผิดได้รับการปล่อยตัวก่อนกำหนดได้

เมื่อนำกฎหมายมาใช้บังคับ จึงทำให้เห็นถึงปัญหาที่เกี่ยวกับปัญหามาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด ทางทางการแพทย์ มาเป็นเงื่อนไขประกอบการพิจารณาลดโทษ พักการลงโทษ หรือให้ประโยชน์อื่นใดอันเป็นผลให้ผู้กระทำความผิดได้รับการปล่อยตัวก่อนกำหนดในคำพิพากษาตามกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์ด้วย ตามมาตรา 21 อาจเป็นการบังคับใช้กฎหมายไม่บรรลุตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ที่จะเป็นการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด แต่เป็นช่องว่างให้ผู้กระทำความผิดมาเป็นเหตุให้ตนไม่ต้องรับโทษตามกฎหมาย

หากมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายบทบัญญัติมาตรา 21 ให้มีการกำหนดรูปแบบมาตรการทางการแพทย์ให้ชัดเจนและแยกออกจาก การนำมาตรการการแพทย์มาเป็นเหตุ เพื่อเป็นเหตุพิจารณาลดโทษ พักการโทษ หรือให้ประโยชน์อื่นใดอันเป็นผลให้ผู้กระทำความผิดได้รับการปล่อยตัวก่อนกำหนด จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องดำเนินการต่อไป เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ ในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาไม่มีบทบัญญัติความผิดในฐานะความผิดเกี่ยวกับ “การพยายามกระทำความผิด”

กฎหมายเดิมตามมาตรา 3 วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติว่า “พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การกระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 283 ทวิ มาตรา 284 มาตรา 288 มาตรา 289 มาตรา 290 มาตรา 297 มาตรา 298 และมาตรา 313 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

ขอเสนอแนะให้แก้ไขใหม่เป็น มาตรา 3 วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติว่า “พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การกระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 283 ทวิ มาตรา 284 มาตรา 288 มาตรา 289 มาตรา 290 มาตรา 297 มาตรา 298 และมาตรา 313 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

การกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ให้ใช้บังคับแก่การพยายามกระทำความผิดด้วย

2. ปัญหาการยื่นคำร้องต่อศาล เพื่อให้ศาลมีคำสั่งกำหนดมาตรการการคุมขัง มาตรา 24 และมาตรา

30

กฎหมายเดิมมาตรา 24 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เมื่อได้รับรายงานและความเห็นแล้ว หากพนักงานอัยการเห็นสมควรให้ใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ ให้ยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจในท้องที่เรือนจำหรือสถานที่คุมขังของนักโทษเด็ดขาดก่อนการปล่อยตัวนักโทษเด็ดขาดเพื่อมีคำสั่งกำหนดมาตรการเฝ้าระวังดังกล่าว”

ขอเสนอแนะให้แก้ไขใหม่เป็น มาตรา 24 วรรคหนึ่ง “เมื่อได้รับรายงานและความเห็นแล้ว หากพนักงานอัยการเห็นสมควรให้ใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ ให้ยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นที่พิจารณาพิพากษาคดีของนักโทษเด็ดขาดก่อนการปล่อยตัวนักโทษเด็ดขาดเพื่อมีคำสั่งกำหนดมาตรการเฝ้าระวังดังกล่าว”

กฎหมายเดิมตามมาตรา 30 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในระหว่างการดำเนินการตามมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษตามมาตรา 22 หากมีเหตุที่จะขอให้ศาลมีคำสั่งกำหนดมาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษตามมาตรา 28 หรือผู้ถูกเฝ้าระวังฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ ให้พนักงานคุมประพฤติเสนอความเห็นต่อพนักงานอัยการเพื่อพิจารณายื่นคำร้องต่อศาลในท้องที่ที่ผู้ถูกเฝ้าระวังมีที่อยู่หรือท้องที่ที่พบตัวผู้ถูกเฝ้าระวังเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษแก่ผู้ถูกเฝ้าระวังเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

ขอเสนอแนะให้แก้ไขใหม่เป็น มาตรา 30 วรรคหนึ่ง “ในระหว่างการดำเนินการตามมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษตามมาตรา 22 หากมีเหตุที่จะขอให้ศาลมีคำสั่งกำหนดมาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษตามมาตรา 28 หรือ ผู้ถูกเฝ้าระวังฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ ให้พนักงานคุมประพฤติเสนอความเห็นต่อพนักงานอัยการเพื่อพิจารณายื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นที่พิจารณาพิพากษาคดีที่ผู้ถูกเฝ้าระวังกระทำความผิด เพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษแก่ผู้ถูกเฝ้าระวังเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

3. ปัญหามาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดทางการแพทย์

กฎหมายเดิมมาตรา 21 ได้บัญญัติว่า “มาตรการทางการแพทย์ที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา 19 (1) ให้ดำเนินการโดยผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมอย่างน้อยสองคน ซึ่งมีความเห็นพ้องต้องกัน ทั้งนี้ ต้องเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาจิตเวชศาสตร์และสาขาอายุรศาสตร์ อย่างน้อยสาขาละหนึ่งคน หากผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าจำเป็นต้องมีการใช้ยาหรือด้วยวิธีการรูปแบบอื่น ให้กระทำได้เฉพาะเมื่อผู้กระทำความผิดยินยอม เว้นแต่ จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

ให้กรมราชทัณฑ์นำผลของการใช้มาตรการทางการแพทย์ตามวรรคหนึ่งมาใช้เป็นเงื่อนไขประกอบการพิจารณาลดโทษ พักการโทษ หรือให้ประโยชน์อื่นใด อันเป็นผลให้ผู้กระทำความผิดได้รับการปล่อยตัวก่อนกำหนดในคำพิพากษตามกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์ด้วย

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการใช้มาตรการทางการแพทย์ ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีกำหนด ในกฎกระทรวงโดยข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ”

ข้อเสนอแนะให้แก้ไขใหม่เป็น มาตรา 21 วรรคสอง “ห้ามมิให้ให้กรมราชทัณฑ์ นำผลของการใช้ มาตรการทางการแพทย์ตามวรรคหนึ่ง มาเป็นเหตุจูงใจให้ผู้กระทำความผิดของรับมาตรการแก้ไขฟื้นฟู ผู้กระทำความผิดโดยใช้มาตรการทางการแพทย์ มาใช้เป็นเงื่อนไขประกอบการพิจารณาลดโทษ พักการโทษ หรือให้ประโยชน์อื่นใด อันเป็นผลให้ผู้กระทำความผิดได้รับการปล่อยตัวก่อนกำหนด ในคำพิพากษตาม กฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์ด้วย”

เอกสารอ้างอิง

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. สังคมวิทยาอาชญากรรม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

นันทิ จิตสว่าง. หลักทฤษฎีอาชญา: หลักการวิเคราะห์ระบบราชทัณฑ์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มูลนิธิ พิบูลสงเคราะห์, ม.ป.ป.

ปกรณ์ มณีปกรณ์. ทฤษฎีอาชญาวิทยา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เอ็ม ที เพรส, 2555.

ในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ..... กรุงเทพมหานคร:สำนักงาน ส่งเสริมวิชาการรัฐสภา สถาบันพระปกเกล้า, 2565.

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. รายงานรับฟังความคิดเห็น. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการ สภาผู้แทนราษฎร, ม.ป.ป.

มนตร์ รัชศรี. การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำพิเศษธนบุรี. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2553.